

FARSKÝ LIST

1. júl – 7. júl 2024, číslo 556

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

Si sluha plniaci si príkazy, alebo už syn žijúci synovstvo?

Sluhovia potrebujú zákony a rozkazy, veď nepracujú na svojom, ale na cudzom. Robia nie to, čo je im prirodzené, ale cudzie a neznáme, do čoho musia byť takto nútení, veď sami od seba by to nerobili, ani na um by im to neprišlo. Synovia žiadne príkazy ani zákony nepotrebujú. Veď synmi sú. Pracujú na svojom a robia to, čo im je prirodzené a samozrejmé.

Sluha dostane výplatu a odmenu, ale nie dedičstvo - veď "otrok neostáva v dome navždy; navždy ostáva syn." (Jn 8, 35).

Syn výplatu ani odmenu nedostáva, pretože všetko je jeho - ako to hovorí v podobenstve otcovi onomu nedovtipnému synovi, ktorý sa má viac za sluha než za syna: "Už toľko rokov ti slúžim a nikdy som neprestúpil tvoj príkaz, a mne si nikdy nedal ani kozliatko, aby som sa zabavil so svojimi priateľmi. ... On mu na to povedal: "Syn môj, ty si stále so mnou a všetko, čo ja mám, je tvoje." (Lk 15, 29.31). Ak ako kresťan potrebuješ príkazy a zákony, ak pre teba kresťanstvo znamená čosi zachovať, čosi dodržať, potom ešte nie si kresťan. Si ešte len sluha, nie však syn. Môžeš sa nádejať na výplatu v podobe požehnaní, nie však na Dedičstvo v Nebi, "lebo zo skutkov podľa zákona nebude pred ním ospravedlnený nijaký človek." (Rim 3, 20). A ak ťa niekto učí, že toto je kresťanstvo a v tomto to spočíva, byť kresťanom, utekať od neho preč, lebo je to falošný prorok! Byť kresťanom znamená byť synom. Už žiadne vonkajšie príkazy, pravidlá, nič. Len synovstvo, žité úplne prirodzene v každom okamihu, v každom slove, v každom skutku, v samej podstate vždy dokonalo, pretože tým jednoducho sme.

"Niekto je presvedčený, že môže byť všetko; slabý je iba zeleninu. ... Niekto robí rozdiel medzi dňom a dňom, iný nerozlišuje dni; len nech je každý úplne presvedčený o svojom. Kto zachováva deň, zachováva ho kvôli Pánovi; kto je, je kvôli Pánovi, veď vzdáva vďaka Bohu; a kto neje, neje kvôli Pánovi a vzdáva vďaka Bohu. Nik z nás totiž nežije pre seba a nik pre seba neumiera; lebo či žijeme, žijeme Pánovi, či umierame, umierame Pánovi. Či teda žijeme alebo umierame, patríme Pánovi. Tú vieru, ktorú máš, maj sám pre seba pred Bohom. Blahoslavený, kto nesúdi seba samého za to, čo uznáva za dobré. Ale kto je, hoci má pochybnosti, je odsúdený, lebo to nebolo z viery; a všetko, čo nie je z viery, je hriech." (Rim 14, 2.5-8.22-23) Synovstvo so sebou nesie slobodu. Závratnú slobodu Božích detí - ale len Božích detí, nikto iný jej schopný nie je. A ak by ju aj nejako navonok napodobňoval, na svoju záhubu by tak konal - "V ten deň [Ježiš] uvidel niekoho, ako pracuje v sobotu. Povedal mu: Človeče, ak vieš, čo robíš, si blahoslavený. Ale ak to nevieš, si prekriatý a priestupník Zákona!" (Agrafo o práci v sobotu). Veď ak syn namiesto len plnenia príkazov koná podľa svojho najlepšieho presvedčenia, vždy koná správne, veď sa ako syn stará najlepšie ako vie o svoje vlastné Dedičstvo v Dome svojho Otca. Ale sluha nie, veď pre neho správať sa prirodzene (a nie podľa príkazov) znamená odísť domov, do sveta - a nechať nebeské, pre neho stále cudzie, tak.

Prečo sa Boh nenazval kráľom, ale otcom?

Keby Boh túžil po tom, aby sme Ho uctievali, nazval by seba Kráľom, nás sluhami a Ježiš by venoval veľa priestoru tomu, ako sa správne

modliť, aké rituály a bohoslužby konať a aké chrámy stavať.

Namiesto toho nazval seba Otcom a nás svojou Rodinou, svojimi deťmi a Ježiš venoval spomenutým veciam hanebne málo priestoru. Uvažuj o tom! Rodinný život nepozostáva z toho, že sa iba oslavuje, deti stále uctievať rodičov a keď niečo potrebujú alebo chcú, tak prednášajú kvetnaté reči a petície. Rodinný život je to tom, že spolu hovoria, žijú, starajú sa o svoj dom aj o seba navzájom, deti rastú a učia sa byť dospelé, ako ich rodičia. V Božej Rodine je to rovnako. Ježiš učil, ako v tejto Rodine ako deti Boha žiť: starať sa jeden o druhého, spoločne rásť do dospelosti bohov v Bohu, starať sa o spoločný Dom, Cirkev, spoločne pracovať, spoločne hovoriť s Otcom aj navzájom,... Jednoducho v Rodine žiť. O tom to je. Byť dieťaťom, byť synom a dcérou Boha. Byť si navzájom súrodencami. Byť spolu Rodinou. Bože môj, čo môže byť prostejšie a jednoduchšie?

Boh si zhromažďuje Rodinu. Chceš aj ty? Tak sa pridaj a začni v tejto Rodine žiť ako jej člen. A to je všetko, to je úplne všetko! Jednoducho aby sa Rodina Boha naozaj, ale fakt naozaj stala tvojou skutočnou a jedinou Rodinou - preto "kto miluje otca alebo matku viac ako mňa nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden." (Mt 10, 37), lebo sa hlási k inej rodine! - a ty jej skutočným, ale naozaj skutočným členom, domácim Boha.

Nebo je rodinný život v Rodine Boha. Do Neba sa vchádza tak, že sa staneme súčasťou tejto Rodiny. V Nebi sa žije tak, že v nej tejto rodinný život žijeme. A sloboda detí Boha je práve v tom, že sme v tejto Rodine a preto už nemusíme byť zo sveta a patriť svetu. Tak prosté to je. Čo je na tom ťažké pochopiť?

P.S.: Široká a úzka cesta.

- Široká cesta je cesta Zákona, kde je dôležité niečo si splniť, niečo dodržať, niečo mať - v nedeľu byť v kostole na omši, v piatok nejeseť mäso, chodiť na spovede, mať "na poriadku" sviatosti - ale nie je dôležité zmeniť život a už vôbec nie byť ako Ježiš, "dokonalí ako Otec",

pretože stúpenci širokej cesty veria, že to nie je potrebné a dokonca ani možné, slabý a krehký človek, "bežný katolík" nič také nedokáže. Miesto toho riešia, ktorá pobožnosť či modlitba je lepšia, akým smerom sa má otočiť kňaz pri slávení liturgie a aký jazyk je na to lepší, či zrozumiteľný alebo bežne nezrozumiteľný, či človek sa smie dotknúť Eucharistie iba jazykom, alebo aj rukou a podobné farizejčiny. -Úzka cesta je cesta Evanjelia, to, o čom hovorí Ježiš a Písmo: nie niečo zachovať, splniť, dodržať, ale niekým sa stať: synom Boha, bohom na podobu Boha, synom na obraz Otca, obliecť si Krista, nasledovať Krista, žiť ako On a konať dokonca väčšie skutky, aké konal On.

Pápež: Chcel by som ísť do Nicey s Bartolomejom na 1700. výročie koncilu

Vatikán 28. júna (VaticanNews) Pápež František na audiencii s delegáciou Konštantínopolského ekumenického patriarchátu v predvečer sviatku svätých Petra a Pavla pripomenul 1700. výročie prvého ekumenického koncilu a poďakoval Bartolomejovi za pozvanie na jeho spoločné oslavy na mieste, kde sa konal. Vyslovil tiež novú výzvu za Svätú zem: „Je potrebné a naliehavé, aby sme sa spoločne modlili za ukončenie tejto vojny. Nech vedúci predstavitelia a strany konfliktu nájdu cestu dohody a nech sa všetci navzájom uznávajú ako bratia.“

Je to cesta, ktorú pápež „z celého srdca“ chcel podniknúť od chvíle, keď ho pozval jeho „milovaný brat“ patriarcha Bartolomej a ktorá by ich zaviedla do Nicey, dejiska prvého ekumenického koncilu, ktorého 1700. výročie pripadá na rok 2025. Pápež František sa so svojim osobným želaním podelil počas audiencie s delegáciou ekumenického patriarchátu v Konštantínopole dnes 28. Delegáciu Svätej stolice prijal 28. júna vo Vatikáne v rámci tradičnej výmennej návštevy pri príležitosti sviatku patrónov Rímskej cirkvi, apoštolov Petra a Pavla (delegácia Svätej stolice naopak odcestuje 30. novembra na sviatok svätého

Ondreja do Fanaru, sídla Ekumenického patriarchátu v Konštantínopole).

Výročie prvého ekumenického koncilu

Na pozadí vďačnosti a náklonnosti k Bartolomejovi, povzbudenia k pokračovaniu spoločného dialógu, ktorý „nepredstavuje žiadne riziko pre integritu viery,“ výzvy za Svätú zem zranenú násilím a spomienky na zosnulého teológa Zizoulasa pápež František v závere svojho príhovoru pripomenul 1700. výročie Prvého ekumenického koncilu v Nicei. Dúfam, že pripomienka tejto veľmi významnej udalosti podnieti vo všetkých veriacich v Krista vôľu spoločne svedčiť o viere a túžbu po väčšom spoločenstve

Pápež František vyjadril najmä radosť nad tým, že Ekumenický patriarchát a Dikastérium pre podporu jednoty kresťanov začali uvažovať o tom, ako si spoločne pripomenúť toto výročie: Ako dodal: „Mám túžbu tam ísť a ďakujem Jeho Svätosti Bartolomejovi za pozvanie na oslavy v blízkosti miesta, kde sa koncil stretol.“

Spoločne sa modliť za mier vo Svätej zemi a vo vojnových oblastiach

Bola by to ďalšia príležitosť naplniť poslanie, ku ktorému sú dnes cirkvi povolané, „v čase, keď je toľko mužov a žien uväznených strachom z budúcnosti.“ To znamená „ohlasovať Ježiša Krista, našu nádej, vždy, všade a všetkým.“ A tiež sa spoločne modliť. V tejto súvislosti pápež pripomenul modlitbu vo Vatikánskych záhradách – ktorej desiate výročie si pripomenuli 7. júna – spolu s Bartolomejom a gréckopravoslávny patriarchom Jeruzalema Teofilom III. so zosnulým prezidentom štátu Izrael Šimonom Peresom a prezidentom štátu Palestína Abú Mazenom, ktorí sa dovoľávali pokoja vo Svätej zemi, na Blízkom východe a na celom svete. O desať rokov neskôr nám súčasná história tragickým spôsobom ukazuje, aké je potrebné a naliehavé spoločne sa modliť za mier, aby sa táto vojna skončila, aby hlavy národov a znepriatelené strany našli cestu späť k dohode a aby sa všetci navzájom uznali za bratov. Pápež túto výzvu na mier vzťahuje na všetky

prebiehajúce konflikty: „Najmä na vojnu, ktorá sa vedie na obliehanej Ukrajine.“

S pohľadom stále upretým na Jeruzalem František pripomenul stretnutie Pavla VI. a ekumenického patriarchu Atenagora vo Svätom meste pred šesťdesiatimi rokmi. Toto stretnutie dalo podnet na „cestu zbližovania a pokoja“, ktorá odvtedy pokračuje a ktorá je dnes zameraná na „obnovenie jednoty, ku ktorej nás môže viesť len Duch Svätý, jednoty v legitímnej rozmanitosti.“ Po stáročiach vzájomného odcudzenia bolo toto stretnutie znamením veľkej nádeje, ktorá naďalej inšpiruje srdcia a mysle mnohých mužov a žien, ktorí dnes s Božou pomocou túžia dosiahnuť deň, keď sa budeme môcť spoločne podieľať na eucharistickej hostine.

Priateľstvo s Bartolomejom

Pápež, ktorý sa stále nesie na vlne spomienok, spomína na svoju cestu do Svätej zeme v máji 2014, aj vtedy s Bartolomejom po svojom boku: práve tam, „kde náš Pán Ježiš Kristus zomrel, vstal z mŕtvych a vystúpil na nebesia, sme potvrdili náš záväzok pokračovať v našej spoločnej ceste k jednote, za ktorú sa Kristus Pán modlil k Otcovi, aby všetci boli jedno.“ Pápež si uchováva spomienku na túto púť a vyjadril vďačnosť za to, že od tejto cesty nadviazal s patriarchom „bratské priateľstvo“, ktoré sa udržiava už roky a „živí sa pri početných stretnutiach, pri mnohých príležitostiach konkrétnej spolupráce medzi Katolíckou cirkvou a Pravoslávnu cirkvou v otázkach, ktoré majú veľký význam pre cirkvi a pre svet, ako je starostlivosť o stvorenie, obrana ľudskej dôstojnosti, mier.“

Spoločne v Jubilejnom roku

Pápežova pozornosť sa potom zamerala na Jubilejný rok 2025, ktorého témou bude Pútnici nádeje. Podobne ako v indikatívnej bule *Spes non confudit* Jorge Mario Bergoglio zopakoval výzvu adresovanú ekumenickému patriarchátu, aby „sprevádzal a podporoval svojimi modlitbami tento Rok milosti, aby priniesol hojné duchovné ovocie.“

**Pokračovanie dialógu smerom k jednote,
prekonanie akademických sporov**

Aj preto pápež obnovil svoju výzvu na pokračovanie dialógu medzi oboma cirkvami: „Neznamená to žiadne riziko pre integritu viery, ale skôr požiadavku, ktorá pramení z vernosti Bohu a vedie nás k celej pravde prostredníctvom výmeny darov pod vedením Ducha Svätého.“ Zároveň vyzval na dialóg medzi cirkvami, ktorý by sa mal viesť v duchu jednoty a svornosti. Preto povzbudil prácu Medzinárodnej zmiešanej komisie pre teologický dialóg medzi katolíckou a pravoslávnu cirkvou pri skúmaní citlivých historických a teologických otázok. Dúfam, že pastieri a teológovia zapojení do tohto procesu prekročia čisto akademické spory a budú naklonení poslušne načúvať tomu, čo Duch

Svätý hovorí životu Cirkvi, a tiež, že všetko, čo už bolo preštudované a dohodnuté, nájde plné prijatie v našich spoločenstvách a na miestach vzdelávania. Vždy a všade bude proti tomu odpor, ale my musíme ísť odvážne vpred.
Na pamiatku biskupa Zizioulasa
Na záver audiencie odznela spomienka na biskupa Ioannisa Zizioulasa, pravoslávneho teológa, staršieho metropolitu pergamského, ktorý zomrel v roku 2023. „Bol ironický, ale vynikajúci, mal som ho rád.“ Pápež pripomenul jeho múdry výrok, ktorý vyslovil v žarte: „Viem, kedy nastane deň úplnej jednoty: v deň Posledného súdu. Dovtedy však cestujme spoločne, modlime sa spoločne a pracujme spoločne.“

	Čičava	Komárany	Merník
Po 1.7.	Svätí nezištníci a divotvorcovia Kozma a Damián		
		18.00 *ZBP Anna, Michal (r.Lipkošová)	
Ut 2.7.	Uloženie rúcha Presvätej Bohorodičky v Blachernách		
	18.00 +Alžbeta (r.Gerová)		
St 3.7.	Svätý mučeník Hyacint		
		18.00 +Ján (r.Knapíková)	
Št 4.7.	Svätý Andrej Jeruzalemcán, krétsky arcibiskup; prepodobná Marta, matka svätého Simeona z Obdivuhodného vrchu		
			17.00 spoveď 18.00 liturgia
Pi 5.7.	Svätí apoštolom rovní Cyríl a Metod, učítelia Slovanov Prepodobný otec Atanáz Atosský		Odporúčaný sviatok Mýrovanie Štátny sviatok Voľnica
	10.30 *ZBP Janka, Filip (r.Aufreiter)	7.30 Sviatosť zmierenia – spoveď 9.00 +Jozef Šnelcer	
So 6.7.	Prepodobný otec Sisoes Veľký		
Ne 7.7.	Siedma nedeľa po Päťdesiatnici Prepodobní otcovia Tomáš z Maley a Akkakijos		
	9.15 *ZBP František (r.Nemčíková)	7.30 *ZBP Beáta (r.Ihnátová)	11.00 *za farnosť

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete.